

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם יקח אלה לא
 עשה קל: וישאל חכם
 כהן: שבות כה א
 2. ובת כהן כי תהיה
 אלמנה וגורלה חור א
 3. ויהי ואלה אשר לא
 נבגדוהו מלחם אביה
 4. ואכל וכל ור לא יאכל
 5. ויקרא אלה
 6. ויקדשו שרי מאב
 7. יקראו אל בלק ואמר
 8. וזאת בלעם עמנו
 9. במדבר כה די
 10. ואם לא יחפץ האיש
 לקחת את יבמות וקלה
 11. בנותיו ואשר לא
 12. יקחם ואמר מאן ימי
 13. יתקם לאחיו שם
 14. וישאל לא אבה יבמ:
 15. דברים כ ה

מוסף תוספות

- ח. כדאיאת ביבמות פרק
 וּכְדַמּוּכּוּ (סח.) וּכְדַמּוּכּוּ
 כִּנּוּן
 שֶׁכֶּן לֵה בִן כְּשֵׁר וְלֹא
 וּנְכַשׁ עַל הָעֵרֻה
 הַיְהוּדִי מִמֶּנּוּ בֵּן מִמּוֹ.
 ג. דָּהָא ר"ל דִּאֲמַר
 לְקַמֵּן פֶּרֶקֶין (טז.)
 מִיִּמֵּית הַבֵּן מוֹצִיָּה
 מִרְשֻׁת הָאֲדָרָן
 שֶׁם בֵּב"ב. מוֹס' הַר"ם.
 חֲמוֹס' יִר"ד כְּמוֹ.
 מִמֶּנּוּ לֵה שְׂכָר פְּעוּלָתוֹ
 שֶׁשְּׂבָרָה אֲצִלּוֹ שְׂכִיר יוֹם.

תום' ר"י הזקן

כיוותה. דאדון, אין כסף
לאדון זה אבל יש כסף
לאחר. [אכתי מייסר
דאכתי לחופה. דאכתי
לא נפקא מרשות האב עד
ששתכנס לחופה, ואמה
פקא מרשות אדון לגמרי.
משני לענין הפרת נדריה
וצאה מרשותו על ידי
קדושין דמעיקרא אי
מפר ומשקדשה אינו מפר
אלא כשותפות הבעל.

יציאה דכוותה קא ממעט. יציאת אירוסין דומיא דיציאת אמא קא ממעט מדיון אמא ולתימר דש כסף בה ומה יציאת אמא הטעמיה דאין כסף לאדון דנפקא מרשותיה קאמר קרא אף מיעוט דש כסף דקרא דיין ליציאת אירוסין דש כסף למי שיצאה הימנו קאמר ואיינו אב: והא לא דמיא יציאת אירוסין לציאת אמא והכי קאמרנא דיציאת אירוסין אחי למעוטי הא לאו דכוותה היא דאכתי לא נפקא מרשותיה דאב למעמט דיהה ולירושמה עד שתכנס לתופה: **בפרס נדרים מיהא נפקא ליה מרשותיה.** שאני יכול לפרס לבדו: **ויצאה חנם.** ולא פירש ממי תפא: אלו ימי גבורה. שהיא משתנה מנערות להיות צוברת: אין כסף. אלא דבר אחר מוציאה אלו ימי נערות. ולקמיה פריך נפא ממי נפא לה צנעוטה. צוברת מאי עידימה: אין כסף. צולא יו"ד כדכתיב מאן יצמי: מגיל דרשינן. יו"ד דאין כי האי גוונא בצאפי נפשיה: וזע אין לה אין לי. שיעבד עול בת כהן מלאכות ויהי צויהם אלא ומה שפירשנו: ויהי

וזרעה מנין ס"ל אין לה עיני עליה.
 ששם מת צנה ויש לו בן אף הוא
 מעכבה: וזרע פסול כגון ממזר:
 בני צנים הרי הם כצנים. נפקא לן
 במסכת יבמות ב'פ' הבא על יבמתו
 (דף סג:) וסנה גופיה מנה ליה.
 דמשמע ליה אן צלל יו"ד: מאן
 נלעם. אין גרמנו לילך עמנו:
 וזוטרין למחנה מעשה ידיה לאציה.
 כדלפיך לעיל מאת בתו לאמה: דקא
 מתוונא מיניה. ודעמיה על מעשה
 ידיה דשכיחא: דמעלמא קא אחי לה.
 ואלא היתה דעתו עליהם לזונה
 צבצבילס: בא זה ולימד על זה.
 ומתוך שלא פירש גערות במזכר
 אלא מהלילו הוא למד שאין לנו דבר
 אחר לתלות ^יציאתו זו הולך לכתוב
 שניהם. דאי כתב חד הוא אמניא
 בגרות הוא דלאשמועינן קרא אצל
 גערות לא מפיק לה בא מצירו ולמד
 עליו על כרחך חד מינייהו לגערות
 אחת: מידי דהוא אפושב. ושכיר.
 דכמיא בגי תרומה למדשה ^ישכיר.
 אפושב. האמור אצל תרומה מושב
 כהן ושכיר לא יכלך קדש: זה קנוי
 קנין עולם. עבד עברי הנרצע ביד
 כהן ואעפ"כ אין גופו קנוי לו כשאר
 עבדים כעניים לאכול בתרומה: קנין
 שנים. שלא הגיע לו עדיין שש שנים:
 אלא שכיר ולימד על פושב. דעל כרחך
 חד מינייהו נלרצע אלא דלמא ומאחר
 שנכתבו שניהם משמעותא דנרצע
 מתפושב אחת שהוא מיושב אצלו יותר
 מן הקנוי לשש שנים: הסם פרי גופי
 גינהו. נרצע ושאינו נרצע שני גופים
 הם ואפשר להיות שניהם צביתו של
 כהן: די נמי כתב רחמנא כו'.
 ולאוור ואפילו פירש הכתוב נרצע לא
 יאכל וחזר ופירש על שאינו נרצע
 ואעפ"כ שלא הולך לכתבו הייתי יכול
 לתקן ולומר אע"ג דהוי שכיר מילתא
 דאחיא בק"ו טרח וכתב לה קרא
 לפיכך כשכתבו התם ^יכל זה ולימד על זה ואין לנו להקשות יכתוב כ
 לא משכחת לה אמה יולאה צבגרות והיכי כתב לן קרא מידי דלא הוי
 מקרא שזולתא ימי צבגרות כשהיה לה עשרים שנים: שאין מוסיף
 משרות אלא אשכנחא דזכי לה קרא אלא נרצע דכמיא ^ימוסיף
 דאחיא בקל ותומר טרח וכתב לה קרא: לא נלרצע. קרא

כמשמעו של זה וכל אחד מלמד על עצמו, ואי משום דאיכא למפרך נכתוב נרצע בהדיא ולא דאיתא בק"ו טרח וכתב ליה קרא, השתא דסמימי כ"ש דשפיר שטיני

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

יציאה רבוותה קא ממעב. פי' ר"ח יציאת אמה העצירה מאדון
שהוא עת נעורים אף כאן נערה מיהו סוגיא לא משמע
כלל שהוא צריך ללמוד דביוס נערות מיירי אללא מנגן דכסף לאציה
הוי וגראה לפרש יציאה דכוותה בגון דברשות אדון אם היה שם כסף

כן כלן שיש כסף ציילתה מרשות
 אז לזכיה היו וכן משמע לשון
 הקושיא: **זרע פסול מניין**. אומר
 ר"י זרע וזרעה פסול קאמר דהא
 כיון שנצטלה לפסול זה פסלה מן
 העצום^א ולא תכלול עוד בתרומה^ב
 הילך ליתל כפרש זרע פסול ממש
 אלל זרע וזרעה^ב: **בא** זה ולימור
 ע"ז זה. פירוש אי לא כתב אלל חד
 היו מוקמי ליה בגרסה יותר דהיינו
 בגרות ואל"ת ולמה לי וילאה חסם
 ללמוד על א"ן כסף הא ע"כ לא ה"ל
 מניין לאוקמה אין כסף בגרות אלל
 צנערה דהא מנייה דרשין לעיל אכל
 יש כסף ללדון אחר ומנו אז אס כן
 ע"כ האי קרא איירי צנערות דלילו
 צנערות אין האז וכאי צקדושין
 דיון שצגרה אין לזכיה רשות צה
 ואומר הר"ם דלי לאו וילאה חסם
 הוה מוקמינן אין כסף וזרעה דיו"ד
 דלמר צבינא חזן לעצמו ומר דלגרות
 ודרשה דלין כסף ללדון זה לא הוה
 דרשין להכי איצטריך וילאה חסם:
בגרות שמציאה מרשות האב
 ב"ר. ואל"ת מיתת האב
 מוכיח שמציאה מרשות האב ואינה
 מוציאה מרשות ש'אלון^א אף אני אציא
 יש לומר דליכא למפך חזן למיתת
 האב שכן לא נשתנה מהן תלמוד
 צנערות שנשתנה הגוף:

ס' וייצאה חנם אלו ימי בגרות אן
בספ אלו ימי נערות. ואלת
צרישא הוה ליה למנקט אלו ימי
נערות והדר ימי בגרות ו"ל משום
דלזן כספ צריך לאוקמיה לימי נערות
דלאמר לזיל אכל יש כספ לאלזן
אחר דלייזו ימי נערות דלזן האז
זכאי בקדושי צמו צוגרם;

דללא אתאי סימני נערות לא הור
ובניה זבינא. וא"ר ובקטנות
איך נדע שלא תבאי סימני נערות
דסימני זילוניות היינו כשהיא בת
עשרים ולא הביאה פירות כליתא
פסקי הערל (במות עד פ"ו) ואמ"ר
שם סימני זילוניות שאפשר להכיר
בקטנות כגון סימן דקולה עצה ואין
שיפולי מעיה כנשים הא אמרינן (סס)
גבי פרים עד שיאכז בו כולן ומסתמא
הוא הדין בזילוניות ו"ל דכ"י קאמר לא
הי זבינה זבינא וזכרן האדון להחזיר
מעשה"ל והאז יחזיר הכסף וגם אין
שיין בה דין ייעוד אס"ר יעדה:
מעיקרא

שאינו מוציאין מרשות אב מוציאין מרשות אדון
אב אינו דין שמוציאה מרשות אדון אלא
לא נצרכה אלא ילעיקר זבינא דאילונית סד"א
הוי זבינא דלא אתיא סימני נערות לא הוי זבינא
קמ"ל

בצירוף ולא יתבטל שכיב: **אכל הבא**. דלפסקה קרא מרשותיה בגמרות
תבטל עשרות בהדיא וכו' לא: **אילונית**. אין לה סימני עשרות ואשמועינן
כדאמרין לעיל שמעשה ידיה לאביה: **בגרות שמואלה**
(כ) לאבי העברה: **אינו דין כו'**. ולקמן פריך הא אמרן מילתא
גרות אללא ללמדנו שהאילונית נמכרת בקטנותה כשאר בנות:
הא

שכיר, הוזה שכיר מילתא דאתיא בק"ו. כלומר לאו משום דבמשמעות הוא אלא משום דא
זה ולימד על זה (זבחים 99:). אילונית. דוכריתא דלא ילדה לשון איל וזר מן האלן (יבמות יב.)

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מוסף רע"י

[illegible]